

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/168/2021
Identifikačné číslo spisu: 3717200586
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:3717200586.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne MUDr. U. X., V. O., W. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., Považská Bystrica, Centrum 18/23, IČO: 46 528 644, proti žalovanému STEKO, s.r.o., Vranov nad Topľou, Topolianska 2725/2, IČO: 44 503 806, zastúpenému JUDr. Evou Hlaváčovou, advokátkou, Nitra, Farská 12, IČO: 50 650 190, o zaplatenie 6 981,17 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4Csp/14/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. októbra 2020 sp. zn. 17Co/177/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. mája 2019 č. k. 4Csp/14/2017 - 378 I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 6 421,78 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 6 421,78 eur od 13. januára 2017 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 393,72 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol a III. výrokom priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia sumy 6 981,17 eur s príslušenstvom ako náhrady škody na tom skutkovom základe, že u žalovaného si objednala ním poskytovanú službu - technickú a emisnú kontrolu, počas ktorej bola na jej motorovom vozidle spôsobená žalovaným škoda. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie oprel nárok žalobkyne o § 421 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že existencia záväzkového vzťahu medzi stranami sporu nebola sporná, nakoľko žalobkyňa mala záujem o službu poskytovanú žalovaným - vykonanie emisnej kontroly na jej vozidle. Následne manžel žalobkyne motorové vozidlo vo vlastníctve žalobkyne odovzdal žalovanému na vykonanie emisnej kontroly. Tým podľa súdu prvej inštancie došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo, v rámci ktorej sa žalovaný ako zhotoviteľ zaviazal za dojednanú cenu vykonať pre žalobkyňu

požadovanú službu. Medzi stranami sporu nemal súd prvej inštancie za sporné odovzdanie vozidla žalobkyne a prevzatie vozidla žalovaným.

1.2. V konaní mal súd za preukázané, že motorové vozidlo žalobkyne prišlo na miesto výkonu emisnej kontroly v pojazdnom stave, pričom neboli zaznamenané žiadne viditeľné alebo inak zistiteľné poškodenia. Žalovaný začal vykonávať emisnú kontrolu, počas ktorej došlo k zasvieteniu kontrolky na vozidle. K zasvieteniu kontrolky, ktorá mohla indikovať vadu vozidla, došlo až počas výkonu emisnej kontroly. Napriek zasvieteniu kontrolky, technik žalovaného okamžite neprestal s vykonávaním úkonov emisnej kontroly, ale ďalej pokračoval v jej výkone. Súd prvej inštancie mal za to, že k škodnej udalosti došlo v časovom intervale so začiatkom v čase, keď bolo motorové vozidlo odovzdané na výkon emisnej kontroly, s koncom v čase odovzdania vozidla manželovi žalobkyne. Uviedol, že i napriek rozsiahlemu dokazovaniu sa nepodarilo v konaní presne určiť, čo spôsobilo škodnú udalosť. Súd prvej inštancie však argumentoval, že vzhľadom na objektívny charakter zodpovednosti žalovaného za škodu nebolo podstatné, či došlo k porušeniu určitých povinností žalovaného a tiež to, ako presne k škodovej udalosti došlo a čo presne ju spôsobilo. Mal potom za nesporné, že vozidlo bolo poškodené, t. j. znížila sa jeho ekonomická hodnota, teda nebolo možné ho využívať na účel, ktorému slúžil.

1.3. Škodu na vozidle tak, ako bola vyčíslená žalobkyňou, žalovaný nespochybňoval. K príčinnej súvislosti medzi škodnou udalosťou a vznikom škody na veci súd prvej inštancie konštatoval, že napriek tomu, že sa v konaní nepodarilo určiť presnú príčinu vzniku škodnej udalosti, nič to nemení na fakte, že táto škodná udalosť viedla k vzniku škody. Nebolo dôležité, akým konaním (alebo opomenutím konania) žalovaného došlo k vzniku škody. Podľa súdu prvej inštancie stačila skutočnosť, že v čase prevzatia do odovzdania veci nastala škodná udalosť, ktorá priamo zapríčinila škodu na zverenej veci. Následne súd prvej inštancie pristúpil k skúmaniu liberačného dôvodu v zmysle § 421 Občianskeho zákonníka, pri naplnení ktorého by sa žalovaný zbavil zodpovednosti. Dospel k záveru, že žalovanému sa nepodarilo preukázať, že by ku škode došlo aj inak. Nepreukázal, že by vozidlo prišlo na emisnú kontrolu s takou vadou, ktorá by viedla k poškodeniu veci a zároveň, že by k poškodeniu došlo po skončení emisnej kontroly, v čase od jej skončenia do 19 tej hodiny daného dňa. Podľa súdu prvej inštancie počas emisnej kontroly nenastala taká skutočnosť, ktorá by viedla k poškodeniu vozidla a nebolo by ju možné pričítať konaniu žalovaného. Ohľadne liberačného dôvodu súd prvej inštancie uzatvoril, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a zodpovedá tak za vzniknutú škodu v plnom rozsahu.

1.4. Súd prvej inštancie mal za preukázanú výšku škody v sume 6 421,78 eur, ktorú v rozhodnutí aj detailne špecifikoval. Priznal žalobkyňi aj náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 393,72 eur za znalecký posudok Ing. X.; konštatoval, že tieto náklady boli vynaložené účelne, slúžili na preukázanie nároku žalobkyne. Nepriznal však žalobkyňi náhradu škody v časti 157,39 eur, ktorú si žalobkyňa uplatnila za vykonanie STK a EK zo dňa 16. decembra 2016, nakoľko podľa súdu prvej inštancie nešlo v tejto časti o škodu, ale o bežné náklady na prevádzku jej vozidla. Nepriznal tiež žalobkyňi náhradu škody v časti 8,28 eur za rozdiel v sume poistného PZP, nakoľko tieto náklady žalobkyňa nijako nevysvetlila a ani nepreukázala.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. októbra 2020 sp. zn. 17Co/177/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. a žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, pričom mal za to, že napadnutý rozsudok má všetky zákonom predpísané náležitosti, nie je nepreskúmatelný alebo trpiaci inou vadou, ktorá by mala vplyv na jeho zákonnosť. Odvolací súd sa vysporiadal s jednotlivými námietkami žalovaného, pričom mal za to, že žalovaným nebola uplatnená žiadna právne relevantná námietka.

2.1. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaný v odvolaní namieta, že žalobkyňa sa domáhala náhrady škody z dôvodu natavených medených guličiek na motorgenerátore, pričom vadu prevodovky neoznačovala ako škodu, preto mal za to, že nemohol byť zodpovedný za vady prevodovky. Odvolací súd však s uvedenou argumentáciou nemohol súhlasiť. Uviedol, že žalobkyňa sa domáhala náhrady škody aj za poškodenú prevodovku, čo vyplývalo z faktúry č. XXXXXXXXX spoločnosti AT a.s. zo dňa 14. decembra 2016, ktorá preukazovala vykonanie poškodenej prevodovky a cenu tejto opravy. Od tejto faktúry následne žalobkyňa odvodzovala aj výšku škody, preto na tomto základe táto odvolacia námietka žalovaného neobstála.

2.2. Žalovaný v odvolaní namietal aj to, že motorové vozidlo prišlo na emisnú kontrolu s vadou, čím bolo vylúčené, že k poškodeniu vozidla došlo v súvislosti s výkonom emisnej kontroly, pričom tento záver podporil viacerými tvrdeniami. Podľa názoru odvolacieho súdu z faktu, že vozidlo žalobkyne vykázalo vadu v okamihu spojenia s testovacím zariadením, ešte nijako nevyplývalo, že škoda na vozidle žalobkyne nevznikla od momentu vstupu vozidla na linku emisnej kontroly až po nadviazanie komunikácie vozidla s testovacím zariadením, teda počas 40-minút trvajúcej manipulácie s vozidlom technikom žalovaného. Túrovanie a manipuláciu s vozidlom žalovaný v konaní účinne nepoprel. Ak žalovaný v odvolaní tvrdil, že bez napojenia vozidla s testovacím zariadením nemôže technik odhaliť vady, mal prispôbiť svoje konanie ostražitosti, podľa ktorej vozidlo môže mať potenciálne vadu. Pokiaľ ale technik žalovaného vozidlo prevzal a nezaznamenal nijakú vadu vozidla, prevzal na seba i zodpovednosť za poškodenie, stratu alebo zničenie vozidla žalobkyne. Treba mať v tejto súvislosti na zreteli skutočnosť, že vozidlo žalobkyne bolo po skončení výkonu emisnej kontroly nepojazdné, s poškodenou prevodovkou. Je málo pravdepodobné, že technik žalovaného s odbornými znalosťami by nepostrehol poškodenie vozidla počas doby 40-minút trvajúcej manipulácie s vozidlom.

2.3. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou argumentáciou žalovaného týkajúcou sa jeho zodpovednosti za poškodenie vozidla žalobkyne. Podľa odvolacieho súdu žalobkyňa v konaní preukázala, že poškodenie vozidla nastalo práve v čase, v ktorom mal povinnosť jej vozidlo opatrovať žalovaný. Táto skutočnosť postačovala na prijatie zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu. Žalovaný, pre svoju úspešnú obranu voči žalobe, musel preukázať príčinu vedúcu k vzniku škody a dôkazne uniesť, teda preukázať, že táto škoda by nastala aj inak - bez ohľadu na jeho prevzatie vecí. V spore sa však žalovanému nepodarilo preukázať presnú príčinu vzniku škody, a to vzhľadom na protichodné závery znalcov v konaní. Dôkazné bremeno ohľadom príčiny vzniku škody ležalo na žalovanom. Dostupné zákonné možnosti k uneseniu dôkazného bremena mal žalovaný v konaní k dispozícii - mohol produkovať nové a nové dôkazy, ktoré by preukazovali príčinu, pričom následne (alebo zároveň) by musel preukázať, že poškodenie spôsobené istou (v konaní preukázanou) príčinou by vzniklo aj inak. Príčina vzniku škody ale zostala v konaní sporná, a tento základ nedovoľuje liberáciu žalovaného. Týmto odvolací súd nevidel pochybenie súdu prvej inštancie, ak napriek spornej príčine vzniku škody prijal zodpovednosť žalovaného na vzniku škody na vozidle žalobkyne. Danosť príčinnej súvislosti podľa odvolacieho súdu bolo nutné vidieť v porušení právnej povinnosti žalovaného vec opatrovať a vznikom škody práve v tomto čase.

2.4. Ďalej žalovaný zdôrazňoval, že poškodenie vozidla nastalo po skončení emisnej kontroly. Tento záver odvodzoval z kamerových záznamov, podľa ktorých vozidlo žalobkyne po skončení emisnej kontroly odišlo z jeho areálu, mimo neho zostalo po dobu 30 minút, pričom nie je vylúčené, že poškodenie vozidla nastalo v tomto čase. Odvolací súd sa pri tejto námietke priklonil k záverom súdu prvej inštancie, ktoré boli presvedčivé. Významným tu bol fakt poškodenia vozidla žalobkyne v časti prevodovky. Znalci konštatovali, že v takom stave poškodenia bolo vozidlo nepojazdné. Manžel žalobkyne, ktorý s vozidlom prišiel na emisnú kontrolu k žalovanému, kontaktoval žalobkyňu, ktorá prišla podať reklamáciu k žalovanému po hodine od skončenia emisnej kontroly. Stav tachometra z protokolu z emisnej kontroly bol 166.115 km, v čase ohliadky znalcami bol v stave 166.116 km, teda o jeden kilometer viac. Manžel žalobkyne minimálne hodinu po skončení emisnej kontroly stál s vozidlom v areáli emisnej kontroly. Podľa odvolacieho súdu bolo len veľmi málo pravdepodobné, že by manžel žalobkyne za účelom poškodenia vozidla odišiel s vozidlom po skončení emisnej kontroly z areálu žalovaného, po poškodení vozidla zabezpečil odvoz vozidla (lebo v stave poškodenia bolo vozidlo nepojazdné) do areálu žalovaného a následne uplatňoval túto škodu voči žalovanému. Odvolací súd dodal, že stav tachometra preukazoval iba to, že vozidlo sa pohybovalo minimálne - pričom táto skutočnosť má otvorené dvere pre oba spôsoby vysvetlenia: že vozidlo prešlo skutočne celý jeden kilometer, alebo že vozidlo sa pohlo o jeden meter a práve tento chýbal do dotočenia jedeného kilometra, ktorý sa odrazil v stave tachometra. Aj táto odvolacia námietka bola podľa odvolacieho súdu nedôvodná.

2.5. Podľa odvolacieho súdu namietanou svedeckou výpoveďou svedka X., manžela žalobkyne, sa presvedčivo zaoberal aj súd prvej inštancie. Dôležité bolo, že súd prvej inštancie vzal do úvahy blízky vzťah tohto svedka so žalobkyňou, pričom správne konštatoval, že svedecká výpoveď mala potenciál objasniť sporné skutočnosti, keďže bol len jedným z dvoch svedkov, ktorí boli priamo pri výkone emisnej kontroly. Význam svedeckej výpovede podľa odvolacieho súdu nemožno zľahčovať, keďže jej nepravdivosť je sankcionovaná ako trestný čin a vo všeobecnosti je potrebné prihliadať aj na

mimoprávne aspekty ľudského konania v morálnej rovine. Svedeckú výpoveď možno považovať za nepravdivú, len pokiaľ to vyplynie z jej hodnotenia z hľadiska vnútornej súladnosti výpovede ako aj v porovnaní s inými dôkazmi.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dovolateľ zároveň podal návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 CSP.

3.1. Podľa žalovaného súdy oboch inštancií nesprávnym procesným postupom mu znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesne práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesprávny procesný postup dovolateľ videl v tom, že súdy vyhodnotili pochybnosti v neprospech žalovaného a to pri určení vzniku škody, keď súdy neodstránili rozpor medzi uplatňovaným právom na náhradu škody na veci žalobkyňou, ktorú si uplatnila na inú vec, ako je uvedená vo faktúre. Pochybenie v prípade uplatnenej škody spočívalo v tom, že náhradu škody pripísali inej súčiastke motorového vozidla ako mala byť poškodená. Samotné motorové vozidlo vykázalo chybu motor generátora, nie prevodovky, pričom žalobkyňi v autoservise opravili prevodovku. Napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie podľa dovolateľa vykazovalo rozpornosť vo vykonanom dokazovaní, nesprávnu interpretáciu vykonaných dôkazov ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Za nesprávny procesný postup považoval aj to, že súd prvej inštancie v dostatočnej miere nepreveril výpoveď svedka X. napriek tomu, že táto osoba musela mať záujem na pozitívnom výsledku sporu, preto ju bolo možné podľa dovolateľa označiť za nedôveryhodnú osobu. Podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím súdom prvej inštancie bolo založené na pochybných záveroch, keďže si neosvojilo odborný názor znalcov, ale svojvoľným výkladom stanovilo príčinu škody a pripísalo ju bez náležitého dôkazu žalovanému.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolateľ porušenie práva na spravodlivý proces videl v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku s tým, že sa odvolací súd nevysporiadal s námietkami, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdov v základnom konaní vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo malo za následok porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva.

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na

spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Dovolací súd súčasne pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

10. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol), a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho odôvodnenie je spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu pri tvrdenom porušení práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (II. ÚS 120/2020).

11. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozhodnutí nižších inštancií je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní preukázala svoj nárok na náhradu škody. Správne poukázal na to, že napriek tomu, že sa v konaní nepodarilo určiť presnú príčinu vzniku škodnej udalosti, nič to nemení na fakte, že táto škodná udalosť viedla k vzniku škody. Nebolo dôležité, akým konaním (alebo opomenutím konania) žalovaného došlo k vzniku škody. Podľa súdu prvej inštancie stačila skutočnosť, že v čase prevzatia do odovzdania veci nastala škodná udalosť, ktorá priamo zapríčinila škodu na zverenej veci. Počas emisnej kontroly nenastala taká skutočnosť, ktorá by viedla k poškodeniu vozidla a nebolo by ju možné pričítať konaniu žalovaného. Ohľadne liberáčného dôvodu súd prvej inštancie správne uzatvoril, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a zodpovedá tak za vzniknutú škodu v plnom rozsahu. Na uvedené nadviazal následne odvolací súd, ktorý správne poukázal na to, že žalobkyňa sa domáhala náhrady škody aj za poškodenú prevodovku, čo vyplývalo z faktúry č. XXXXXXXX spoločnosti AT a.s. zo dňa 14. decembra 2016, ktorá preukazovala vykonanie poškodenej prevodovky a cenu tejto opravy. Od tejto faktúry následne žalobkyňa odvodzovala aj výšku škody, preto na tomto základe sa nebolo možné stotožniť s argumentáciou žalovaného, že náhradu škody pripísali súdy nižšej inštancie inej súčiastke motorového vozidla ako mala byť poškodená. Žalobkyňa v konaní preukázala, že poškodenie vozidla nastalo práve v čase, v ktorom mal povinnosť jej vozidlo opatrovať žalovaný. Táto skutočnosť postačovala na prijatie zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu. V spore sa však žalovanému nepodarilo preukázať presnú príčinu vzniku škody, a to vzhľadom na protichodné závery znalcov v konaní. Odvolací súd sa podľa dovolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal aj so svedeckou výpoveďou pána X., pričom správne poukázal na blízky vzťah tohto svedka so žalobkyňou a konštatoval, že svedecká výpoveď mala

potenciál objasniť sporné skutočnosti, keďže bol len jedným z dvoch svedkov, ktorí boli priamo pri výkone emisnej kontroly. Svedeckú výpoveď možno považovať za nepravdivú, len pokiaľ to vyplynie z jej hodnotenia z hľadiska vnútornej súladnosti výpovede ako aj v porovnaní s inými dôkazmi. Podľa dovolacieho súdu sa sudy v základnom konaní dostatočne vysporiadali aj so zistením znalcov v znaleckých posudkoch. Súd prvej inštancie konštatoval, že vychádzal zo všetkých znaleckých posudkov a vyjadrení znalcov na pojednávaníach a k rozhodnutiu dospel po ich vyhodnotení vo vzájomných súvislostiach, pričom na uvedené nadviazal aj odvolací súd. Sudy v základnom konaní nerezignovali na znalecké dokazovanie a neuzavreli príčinu vzniku škody svojvoľne. Z rozhodnutia oboch súdov vyplýva, na základe akých skutočností dospeli k záveru, že žalobkyni vznikol voči žalovanému nárok na náhradu škody.

12. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k jeho rozhodnutiu, jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Za vadu zmätočnosti nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

13. Dovolateľ vytyka konajúcim súdom nesprávne vyhodnotenie dôkazov, táto námietka je nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania z dôvodu, že prípadné nesprávne hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá.

14. Pokiaľ dovolateľ považoval za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižších inštancií, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobcami tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

15. Zhrnúc uvedené nie sú dovolacie námietky dovolateľa o porušení § 420 písm. f) CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, opodstatnené. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

16. Podľa § 444 ods. 1 CSP, dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

17. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.